

DANNE NORDLING:

Inte egoism på andras bekostnad

Vad jag försökte klargöra i min artikel var att Ayn Rand inte förordade egoism i den betydelse ordet har i vanligt språkbruk. Hon förespråkade varken att man skulle gynna sig själv på andras bekostnad eller på bekostnad av det gemensamma bästa. Inte heller tycks hon ha förespråkade någon speciell oginhet när det gäller att dela med sig frivilligt av sitt överflöd.

I stället motsatte sig Rand föreställningen att altruism skulle vara en allt uppoffrande plikt. Och är man emot altruism är man samtidigt egoist, tycks hon ha menat. Att man inte skall behöva offra sig själv, sitt liv eller sin frihet för att gynna andra kan jag dock inte finna särskilt mo-

raliskt anstötligt. Tvärtom tror jag att många skulle anse det vara en självklar rättighet att få vägra att skada sig själv. Men Ayn Rand har tyvärr accepterat de "verbala altruisternas" propagandistiska språkbruk trots att hon starkt ogillade just deras kollektiva egoism (i gängse betydelse).

Meningsmotsättningarna mellan mig och P-O Samuelsson grundar sig till stor del på olika uppfattningar om vad egoism egentligen är. I en uppsats för hans publikation *Objektivistisk skriftserie* har jag utvecklat min syn på detta begrepp. Jag hänvisar den intresserade till kommande utgåvor av tidskriften, vars redaktion finns i Strängnäs.

ÅKE T:SON LOVEN:

Wenner-Gren var inte nazist!

Professor Lennart Sjöberg skriver i sin recension av Charles Highams bok "Wallis: Secret lives of the duchess of Windsor" om Axel Wenner-Gren bl a . . . "av sådana industrimän som Wenner-Gren, som stödde nazismen." Detta är helt fel. Wenner-Gren var fåfång, naiv och inbilsk och gjorde tafatta försök att medla emellan Göring och Chamberlain men någon nazist var han ingalunda. Tvärt om har han tydligt uttryckt sin aversion mot vad som skedde i Nazityskland. Han kände Göring men han kände å andra sidan — om än ytligt — en stor del av världens celebriteter inklusive Franklin D. Roosevelt.

Han blev under kriget svartlistad av USA av tjänstemän inom underrättelseväsendet som hyste en stark aversion mot honom som person. Man beskyllde honom för att ha smuglat pengar åt Göring till Sydamerika ombord på Southern Cross, att planera ubåtshamnar för tyska karna på Bahamaöarna och t o m att hjälpa tyska ubåtar att finna sina offer. Allt lika orimligt som osant vilket framgår av ambassadören Leif Leiflands bok "Svartlistningen av Wenner-Gren". Förutom att boken är ytterligt väldokumenterad har man kanske en särskild anledning att sätta tro till författaren eftersom han har svårt för personen Wenner-Gren.